

Grivei

Emilia Plugaru

Din căsuța sa, Grivei,
Vede cerul înstelat.
E târziu și lumea toată
La culcare a plecat.

Lui Grivei îi este frică
Să stea singur în căsuță.
De-ar vrea cerul să-i trimită
Lângă ușă o stelută...

Zău că nu i-ar mai fi teamă
Niciodată de nimic.
Curajos e, însă-i beznă...
Bezna-l sperie un pic.

Meditând, Grivei adoarme.
Se trezește - stele nu-s.
Oare unde, oare unde
Toate stelele s-au dus?

Nici n-a apucat să zică
Că au și pornit să cadă
Stele albe cu duiumul,
Cu duiumul prin ogradă.

- Ninge! a strigat gânsacul
- Ninge, s-a trezit cocoșul.
- Ninge, a oftat curcanul.
Vom fi toți cu nasul roșu...